ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen

Yıl 12, sayı 6 (148)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 15 Mart 1985

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

EVREN-ÖZAL DİKTATÖRLÜĞÜNDEN KURTULMAK İSTEYENLER: SOL BİRLİK'LE BİRLEŞİN !

ÜLKENİN ÖZGÜR GELECEĞİ İÇİN
GENEL POLİTİK AF !

Diktatörlüğün baskı ve zorbalığı sürüyor. Tutuklamalar birbirini izliyor. Sıkıyönetim komutanları, valiler, emniyet müdürleri kendilerini hiçbir hukuk kuralı ile bağlı saymıyorlar. Sıkıyönetim mahkemeleri idam kararlarını beşer onar veriyor. Ama tüm baskı ve zorbalığa karşın, halkın gündeme aldığı gündemden indirmediği konu, genel politik aftır. Halk, demokrasiye geçiş masalına hiç inanmadığını bu konudaki her türlü sahterkarlığı reddederek gösteriyor. Kısacası halk, demokrasiye gerçekten geçilmesini istediği için genel politik af istemini ileri sürüyor. Bugün geniş yığınlar için genel politik af istemi, demokrasi özlemi ile aynı anlamı taşıyor.

Genel politik af istemi, bu güçlü savaş sloganı, diktatörlüğü korkutuyor. Zorbalığın anayasa hükmü haline getirilmiş olması, diktatörlüğün başının iki de bir, "ben karşıyım" diye demeçler vermesi demokrasi düşmanlarının korkularını bastıramıyor. Korkularının temel nedeni, her geçen gün daha fazla yurttaşın, genel politik isteminin yalnız tutukluları değil, kendisini de yakından ilgilendirdiğini anlaması ve bunun için sesini yükseltmesidir. Gerçekten de öyledir. Genel politik af istemi ANAP sözcülerinin, sahte muhalefet partileri liderlerinin söylediği gibi, yalnızca zindandaki "teröristleri" ve "kader kurbanlarını" ilgilendirmiyor. Çok daha geniş kesimleri, zindanda olmayan ama yurttaşlık hakları, politik hakları ellerinden alınmış onbinleri, diktatörlüğün türlü renkteki dosyaları yüzünden işe giremeyen, işten atılan yüzbinleri ilgilendiriyor. Diktatörlüğün özgür seçim hakkını, istedikleri politikacıları seçme haklarını ellerinden aldığı milyonları ilgilendiriyor. Evren-Özal yönetimi, kendi karşıtlarını ilgilendirdiği, onlara özgürlük sağlayacağı için affa karşı çıkıyorlar. Ama bugün zindanlarda tutulan özgürlük ve barış savaşçılarına, işlerinden atılan işçilere, sendikacılara, kürsülerinden uzaklaştırılan öğretim görevlilerine, aydınlara, ülkenin bugünü ve geleceği için her özveriye hazır olduğunu kanıtlamış gençlerimize, politik hakları ellerinden alınmış, toplum yaşamının dışına itilmeye çalışılan bu yüzbinlere ülkenin ihtiyacı vardır. Ülke onlara ihtiyaç duyduğu için, halk Evren'lerin Özal'ların elinden kurtulmak istediği için genel af istiyor. Halk görüyor ki, genel politik af gerçekleşmeden, ülkeyi uçuruma sürüklenmekten kurtaracak, demokrasinin, politik özgürlüğün yolunu açacak koşullar yaratılamaz. O nedenle de bu kadar geniş kesimleri ilgilendiren ve gittikçe genişleyen yığınların sahip çıktıkları bir genel politik af istemi diktatörleri, ANAP hükümetini korkutuyor.

İşte şimdi onlar korkularının gereğini yerine getiriyor, genel politik af istemini amacından saptırmaya, anayasanın arkasına gizlenerek, zindanlardaki yurtseverleri ahlaksızca bir şantajla karşı karşıya bırakarak konuyu yozlaştırmaya çabalıyorlar. MHP'li faşistlerle işbirliği içindeki ANAP hükümetinin, genel politik af yerine halka sunduğu "pişman olanı affederiz, arkadaşlarını ihbar edenin cezasını indiririz" yasasının tam da diktatörlere yakışan amacı budur.

Ama gayretleri boşunadır. Ne şim-

Arkası sayfa 6'da

Birliğin Sağlıklı Temeli

Güç ve eylem birliği sorunları her ülke ilerici, devrimci hareketinin temel bir sorunudur. Kuşkusuz her ülke için geçerli ortak ilkeler vardır. Ama bir reçete olmadığı gibi, başka ülkelerde gerçekleşen deneyler de tek başına yeterli yol göstericilikte olmaz. Yine de tüm bunların çok önemli olduğunu belirtmeliyiz.

Her ülkekendi (olumlu ve olumsuz) deneylerine bakmalı ve onlardan dersler çıkarmalıdır. Birlikyönünde çabaların yoğunluğu ve sağlıklılığı, o ülkelerdeki devrimci hareketin aynı zamanda bir olgunlaşma belirtisidir de.

12 Eylül sonrasında birlikci eğilimler hız kazandı. Kuşkusuz bunda ortamın baskıcı, terörcü niteliği rol oynadı. Ama durum yalnız bununla açıklanamaz. İki yönlü nedenle açıklanamaz. Birincisi, eğer baskı ve terör otomatikman birleşmeyi doğurmaya yeterli olsaydı en azından sol güçler çok önceden birlik yönünde kalıcı, sağlam adımlar atabilirlerdi. Aynı zamanda bugün de sol üzerinde baskı ve terör azalmadığı halde soldaki birlik henüz istenilen düzeye varabilmiş değildir. Bu nedenle madalyonun ikinci yüzünü de görmek gerek. Sol hareketin olgunluk düzeyi ile ilgildir bu. Her iki yönü tek bir noktada ifade edebiliriz. Ortamın zorunluklarına yanıt verebilen öznel tutum ve eylemler sağlam birliklerin oluşmasını doğurur. Bu demektir ki gerçekte birlik isteseniz bile eğer ortamın nesnel biçimde dayattığı somut görevler, işlevler kavranamazsa iyi niyetli çabalar, sağ-

Arkası sayfa 7'de

TÜRKİYE AMERİKA'YA HİZMET ETMEK ZORUNDA DEĞİLDİR

Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Necdet Üruğ, ABD'ye hareketinden önce hükümete bir rapor sundu. 28 Şubat 1985 günlü Milliyet gazetesinde yer alan raporda, açıkça dolar karşılığı Türkiye topraklarının bir bölümünün ABD'ye üs olarak kiralandığı itiraf ediliyor. Yine raporda, bütün NATO ülkeleri içinde son onyıldır kendi ulusal kaynakları çerçevesinde savunma harcamalarında en çok artış yapan ülkenin Türkiye olduğu ve bunun "Türkiye'nin kalkınmasını engellediği" belirtiliyor.

Bütün bunlar komünistlerin, sol güçlerin yıllardır kamuoyuna açıkladığı, egemen çevrelerin ise kamuoyunun dikkatinden özenle uzak tutmaya çabaladığı gerçeklerdir.

Rapor militarist kliğin çifte ölçütünün, ikiyüzlülüğünün bir belgesidir. Onlar halkın karşısına çıkıp, "biz NATO ülkeleri içinde ulusal kaynaklardan silahlanmaya en çok para ayırıyoruz, böylece kendi ellerimizle ülkemizin ekonomik kalkınmasını baltalıyoruz" diyemiyorlar. Halka dobra dobra "sizin çoluk-çocuğunuzun rızkından zorla kestiğimiz milyarları kendi ellerimizle silahlara yatırıyoruz" diyemiyorlar. İşte ancak şimdi olduğu gibi, Washington'dan daha çok yardım dilenirken, kendilerinin daha çok dolar ve silah almayı haketiklerini efendilerine "kanıtlayabilmek" için bu gerçekleri dile getiriyorlar. Bu itiraf karşısında, ihanetin böylesi karşısında artık ne denebilir?

Demek ki, komünistlerin, sol güçlerin öteden beri dile getirdikleri gerçeklerin onlar da farkındadırlar. Peki, bütün bunlardan nasıl bir sonuç çıkıyor?

Genel Kurmay Başkanı'nın hükümete sunduğu raporda, Yunanistan'daki Amerikan üslerinin Yunan topraklarından atılması durumunda bu

Arkası sayfa 7'de

PARTİMİZİ GÜÇLENDİRMEDEN ÜLKEMİZİ KURTARAMAYIZ !

65. YILDÖNÜMÜNDE HER ŞEY TKP'Nİ DAHA DA GÜÇLENDİRMEK İÇİN !

SİYASİ POLİSE KARŞI SAVAŞIM (II)

Kamil AYSAN /İstanbul

Bolşevik Partisi deneyiminin de gösterdiği gibi, devrimci örgütlere sızan polis ajanlarının biricik, hatta kimi zaman da asıl görevi istihbarat toplamak değildir. Onların görevi daha uzun erimli hesaplara dayandırılmaktadır.

Sözgelimi, ajan Zubatov'un, yeni gelişen işçi hareketini, sendikal hareketi saptırmak ve politik hareketle sendikal hareket arasına kama sokmak gibi daha önemli bir görevi vardı. Ajan Zhitomirsky'ye verilen asıl görev ise, Lenin'e ve Bolşevik kurmaya olabildiğince yaklaşmıştı. Çarlığın Polis Müdürü Beletsky'nin devrimden sonra yapılan sorgusundan anlaşıldığına göre, ajan Malinovky'ye verilen ana görev, Parti'deki anlaşmazlıkları ve ayrılıkları derinleştirmekti, O, bu ana görev uğruna, tek tek kişileri ve toplantıları jurnallemekten bile affedilmişti. Jurnallediği kişi ve toplantılara ise polis derhal ve ajanı deşifre edecek biçimde darbe vurmaktan uzak duruyordu.

Bu derslerin anlattığı şey, siyasi polis ajanlarının tek ve asıl görevinin yalnızca istihbarat ve jurnalleme olmadığı gibi, istihbarat ve jurnallemelerin sonuçlarının da yalnızca ve doğrudan adam tutuklamakla sınırlı olmadığıdır. Siyasi polisin amaçları arasında şunlar vardır: Devrimci örgütlerin parçalanması, ayrılıkların derinleştirilmesi, söylentilerin, yalan ve karalamaların yayılması, kadrolarda yılgınlık yaratılması, ortaya çıkan çok daha elverişli ortamda (kimi zaman abartmalı olarak) bir polis fobisinin, yani korkusunun yayılması. Aynı şekilde kuramsal kargaşa yaratılması, sapık akımların güçlendirilmesi, kamuoyunda sol hareketin saygınlığının düşürülmesi için senaryolar hazırlanması ("dışardan para almak", "ahlaksızlık", "örgütün maddi olanaklarının kişisel zevk ve eğlencelerde harcanması" ve benzeri uydurmaların burjuva basınında yayınlanması) ve sonuçta bir bütün olarak hareketin denetim altına alınması ve etkisiz hale getirilmesi.

Siyasi polisin faaliyetinin sınırlandırılması için alınması gereken önlemlerin başında Leninci örgüt normlarının kılı kırk yaran bir titizlikle uygulanması gelmektedir. Demokratik merkeziyetçiliğin sıkıca uygulanması, devrimci disiplinin ve kollektif önderliğin yaşama geçirilmesi, güvenlik ve konspirasyon önlemlerinin her koşulda gözetilmesi, uzmanlığa ve işbölümüne dayalı bir çalışma tarzının geliştirilmesi bunlar arasındadır. Illegal savaşan bir parti için, onun üyeleri ve sempatizanları için, TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın belirttiği gibi, gizlilik bir yaşam tarzı olmalıdır.

Her düzeyde kadroların yapacağı işe uygun seçilmesi, özellikle sorumlu görevler için politik geçmişi olumlu ve açık kadrolar saptanması, bu tür atamaların hiçbir zaman tek bir kişinin iradesiyle yapılmayarak en elverişsiz koşullarda bile organ kararıyla gerçekleştirilmesine çalışılması polisin girişimlerini önemli ölçüde zorlaştıracaktır. Belirli alanlara ve düzeylere yöneltilen tutuklama ve darbelerin, örgüt içine sızmış polis ajanlarına "yer açmak" için de yapılmış olabileceği göz önüne almak, buralara yeni kadrolar ayırırken iyi düşünmek ve önceki operasyonların nereden ve nasıl başlatılmış olduğu konusunda mutlaka kafa yormak gerekiyor. Bu açıdan bir diğer önemli ilke de, herkesin yalnızca görevli olduğu, dahası, yaptığı işlerden bilgisinin olmasıdır. Daha üst düzeyde görevli bir yoldaş, kendi görev alanı dışında olan bir konuda, daha alt düzeylerde çalışıyor olsa da, başka bir yoldaşın çalışmalarına ilişkin somut bilgi sahibi olmaya çalışmamalıdır.

Bu noktada yoldaşlarımıza düşen şu pratik görevler de anılabilir: Örgütsel ve politik konular mektup ve telefon görüşmelerine (en "özgür" dönemlerde bile) konu edilmemelidir. Konutlar ve işyerleri her zaman olabildiğince "temiz" tutulmalıdır. Illegal yayınlar partinin yerel arşivlerinde saklanmalı ve bu arşivlerin yerini çok sınırlı sayıda yoldaşın bilmesine dikkat edilmelidir. Bu tür yayınlara sürekli gereksinim duyabilecek olan, ideolojik çalışmalarla görevli yoldaşların kendi olanaklarıyla, politik harakete hemen hemen hiç "bulaşmamış" güvenilir kişilerden özel arşivler örgütlemeleri sağlanmalıdır. Eski "tanış"larla yapılan söyleşilere son verilmelidir. Buluşma ve toplantı yer ve biçimleri yaratıcı ve denetlenebilir tarzda saptanmalı, sorgulamaya karşı önceden eğitim ve ön hazırlık yapılmalıdır. Bu ve benzeri önlemlerin kimileri, kuşkusuz, ancak parti direktifi ve denetimi altında uygulanmalıdır.

Geçmişte bu konuda kimi yanlışlıklar yapılmıştır. Kadrolarımızda kimi legal beklentilerin zaman zaman ağırlık kazandığı ve güvenlik önlemlerinin ikinci plana atılmasıyla siyasi polise karşı savaşımda kendiliğindenci bir yaklaşıma düşüldüğü dönemler olmuştur. Ne ki özellikle 1983 Merkez Komitesi Plenumu ve Parti 5. Kongresinden sonra, kadroların korunması ve siyasi polise karşı savaşımın etkin kılınması öne alınmış durumdadır. 5. Kongrede kabul edilen yeni "Parti Tüzüğü"nde bu sorunun başa alınması da bunu gösteriyor.

Unutulmamalıdır ki, strateji ve taktiklerimizin doğruluğu, örgütsel yeteneğimiz, ajistasyon ve propaganda alanındaki ustalığımız ancak siyasi polise karşı başarılı bir savaşım verebildiğimiz ölçüde anlam ve gerçeklik kazanacaktır.

Komünist YARIŞMA

gelen mektup 3740 sayısı

daha çok haber... daha çok yazı... parti basınını güçlendir...

Görevlerimizi bir kez daha hatırladık

Ahmet Toksöz

Değerli yoldaşlar,

Bu size ilk mektubumuz. Tüm uyarılarınıza, yardımlarınıza rağmen elimize kağıdı alıp yazmamamız, kendi kendimizi haklı çıkarmak için ciddiye dahi alınmayacak mazeretler aranmamız büyük bir eksiklik, affedilmez bir hatadır. Bu konuda hiçbir mazaret ileri sürülemez.

Eksikliğimizi sorumlu olduğumuz alanda şu örnekle göstermek istiyoruz: Parti merkez organlarına haber ve yazı gönderme kampanyası başladığı zaman bizim katılma oranımız 16 mektuba ulaşmıştı. Kampanyaya sempatizanları da katmayı başarmıştık. Ancak bugün içinde bulunduğumuz durum nedir? Evet, son olarak alanımızdan organlara yalnızca 4 mektup ulaştırılmıştır. Geldiğimiz yer korkunçtur. Ve bunun tüm sorumlusu da biziz. Alt birimlerden, kadrolardan, sempatizanlardan yazı yazılmasını isterken, biz elimize kalemi alıp bir tek yazı dahi göndermemişiz. Biz kendimiz bu konuda yeterli özveri ve duyarlılığı göstermezken, nasıl olur da başkalarını ikna edebilir, inandırıcı, örnek olabiliriz?

Parti organlarını, radyoları faşist diktatörlüğün sansürüne karşı etkili bir silah haline getirmek için bizler üzerimize düşeni yerine getirmeli, haber ve yazılarla parti organlarını beslemeliyiz. Şunu unutmamak gere-

Arkası sayfa 6'da

URUGUAY YENİDEN DEMOKRASİ YOLUNDA

● Ahmet ALAN

1973 darbesiyle erke el koyan askersel diktatörlük rejimi Uruguay halkının 25 Kasım 1984 seçimlerinde vurduğu tokatla son buldu. Oyların yüzde 40,2'sini toplayan Colorado Partisi'nin adayı Julio Sanguinetti'nin 1 Mart 1985 günü resmen göreve başlamasıyla, Uruguay yeniden demokratik bir düzene kavuştu. Bu, Bolivya ve Arjantin'deki demokratik değişimlerin, Brezilya'daki benzeri değişikliklerin ve Peru'da sol güçlerin sağladığı başarının bir tür doğal devamı oldu. Bölgede durum nitel değişimlere uğradı. Emperyalizmin bölge halklarına faşist diktatörlükler dayatma planı iflas etti. Şili halkının faşist rejimin temellerini sarsan savaşımı güç kazanıyor. Paraguay diktatörlüğüne muhalefet etkinleşiyor. Öte yandan Orta Amerika'da Salvador, Honduras ve Guatemala halkları silah elde kurtuluş savaşımı veriyor.

Uruguay'da diktatörlük rejimi izin vermek zorunda kaldığı seçimlerle son buldu. Kuşkusuz, ne diktatörlük kendi dileğiyle ille de seçime gitmek, erkten ayrılmak istedi, ne de halk bir raslantı sonucu kesin sözünü söyledi. Bütün bunlar 11 yıllık bir birikimin, 11 yıllık aktif halk direnişinin somut bir sonucundan başka bir şey değildir. Başarının güvencesinin yığınların savaşımı olduğu gerçeğinden hareket eden demokrasi güçleri, en başta komünistler, rejim karşıtı tüm güçlerin eylem birliğini örmek için yorulmak bilmeksizin savaşım verdi. Bu doğrultuda, oligarşiye, emperyalizme karşı çıkan güçlerin 1971'de kurduğu, 1973'te yasaklanmasına karşın bütün bu dönemde varlığını koruyan Geniş Cephe (Frente Amplio) en önemli etmenlerden biri oldu. Seçimlerden yalnız üç ay önce legal olarak politik sahneye çıkmış olmasına karşın 1971 seçimlerine oranla 1984'de yüzde 36 daha fazla oy alması, başkentte bu oranın yüzde 40'ı, kimi seçim bölgelerinde ise yüzde 50'yi aşması Geniş Cephe'nin artan saygınlığının kanıtı oldu.

Uruguay Komünist Partisi Geniş Cephe'nin işçi sınıfıyla, emekçi yığınlarıyla bağlarını güçlendirmesinde olduğu gibi, diktatörlük karşıtı öteki muhalefet güçleriyle işbirliği sağlanmasında da kayda değer bir rol oynadı. 1980'de diktatörlüğün anayasa oylamasında büyük bir yenilgiye uğratılmasından, 1983'de 1 Mayıs gösterileriyle yükselen politik aktifliklere, 1984 Ocak ayında işçi sınıfının diktatörlük koşullarında ilk genel grevinden nisan ayındaki ulusal çaptaki genel greve ve 1 Mayıs'ın bu kez iki kat daha fazla katılımla rejime karşı görkemli bir direnişe dönüşmesine dek, tüm eylemlerde komünistler ön sıralarda yer aldılar. İşçilerin gösteri ve grevlerini, yasal muhalefet partileri de desteklediler.

Geçen 11 yılda diktatörlüğün ana saldırısı da komünistlere yöneltilmişti. Tutuklanan, hüküm giyen, sürülen, işkence gören ve öldürülenlerin başında komünistlerin gelmesi, UKP'nin seçimlerde legal olarak yer almasına izin verilmemesi faşist rejimin korkusunu gösteriyordu. Ama hiçbir zorbalık komünistleri, öteki yurtseverleri yıldırmadı. Diktatörlük, dönemi, halkın rejime son vermek için kendinden başka güç bulunmadığını, beklemek değil, aktif savaşım gerektiğini adım adım kavradığı bir dönem oldu.

Uruguay şimdi yeni bir aşamaya girdi. Tüm demokratik örgütlere yasal çalışma hakkı tanındı. UKP üzerindeki yasak da kalktı. Genel Sekreterimiz H.Kutlu'nun UKP MK'ne gönderdiği kutlama mesajında belirttiği gibi, "Uruguay Komünist Partisi'nin yeniden yasal çalışma hakkına kavuşması, Uruguay halkının, demokrasi güçlerinin kararlı, ardıcıl savaşımının üstün bir başarısıdır."

Öte yandan ülkenin önünde duran çok ağır sorunlar var. 3 milyonluk Uruguay'ın dış borçları 5,5 milyardoları aşıyor. Enflasyon yüzde 70'e tırmanıyor. İşsizlik oranı yüzde 30 dolayında. Bu sorunların çözümü için koşulları yaratmak, en başta IMF'nin dayatmalarını reddeden, ulusal çıkarları koruyan ekonomik ve sosyal bir politikayı, barışçı bir dış politikayı, demokratik reformların gerçekleştirilmesini savunan görüşler halkın sıralarında güç kazanıyor. UKP, şimdi görevin halkın birleşik gücünü daha da geliştirip, ileri demokrasinin yolunu açabilmek için çalışmak olduğunu açıkladı.

BİLİM KURGU FİLMLERİ VE MİLİTARİZM

● Nevzat Karapınar/Ankara

Bilim kurgu filimlerini sever misiniz? Ben severim. Sinemaya gitmeye fırsat bulduğumda aradığım, seçtiğim türlerdendir. Nedenine gelince, sanırım bunun nedeni en başta atomdan da öte uzay, kompüter, robot gibi deyimlerle nitelenen bir Çağ'ın insanı olmamdır.

Geçenlerde gazetelerin birinde "The Terminator" (Türkçeye "işbitirici" olarak çevirebiliriz) adlı bir Amerikan bilim-kurgu filminin senaryosuna rastladım. Filmin adını önceleri de birkaç kez duymuştum. ABD'de büyük bir gişe başarısı elde ettiği söyleniyordu. Senaryoyu büyük bir ilgi ile okudum.

Film, 21. yüzyılda geçiyor. Patlayan nükleer bir savaştan geriye kalan (!) insanlar ile bu savaşta kullanılmış, ama sonradan "isyan" eden "düşünen" robotlar-mekanik "katiller" ordusu arasındaki savaş filmin konusunu oluşturuyor. Radyoaktivite, nükleer savaş sonrasının nükleer kalıntıları bu robotları etkilememektedir, ayrıca kendi arızalarını da kendi kendilerine giderme yetenekleri vardır. Kısacası insanların üzerinde egemenliklerini kurmaları kesindir. Ne var ki, bir grup insan örgütlenerek robotlara karşı direnme başlatırlar. Bunun üzerine bu robotlar geçmişe yolculuk etmek yeteneklerini kullanarak 1984 yılına bir fedai, "işbitirici" robot gönderirler. Bunun görevi 21. yüzyılda robotlara karşı insanların direnme savaşını örgütleyip lideri doğuracak kadını bulup öldürmektir. Eğer bu görev başarılırsa insanların yokedilişi daha kolay olacaktır.

Nasıl ilginç değil mi? Senaryoyu okuduktan sonra, bu filmi görebilsem iyi olurdu diye düşündüm. Ancak bunun nedeni, senaryonun beni salt fantezisi yönüyle etkilemiş olması değildi. Beni rahatsız eden bir şeyler vardı bu senaryoda. Düşünmeye başladım. Bir şeyler çağrıştırıyordu. Birden çağrışımlar netleşti. Birkaç gün önce bir başka dergide okuduğum bir haberle bağlantısı vardı bunun. O haberi yeniden gözden geçirince her şey yerli yerine oturdu.

Dergide, ABD'de Kolarado eyaletinde Longmonth kentinde 1983 yılında kurulmuş olan "Savaş Robotları Üretme Genel Korporasyonu" adlı bir firmanın insansız hareket eden "pulvarisator" ("püskürtücü") denen, dakikada 720 atış yapabilen bir silahla donatılmış robotların yapımı ile uğraştığını yazıyordu. Sonra, Beyaz Saray'daki koltuğuna oturmadan önce Reagan'ın valilik yaptığı Kaliforniya eyaletinde kurulu bulunan "Robot Defence Systems" adındaki firmadan sözediliyordu. Bu firmanın ürettiği gün 24 saat aralıksız çalışan, en ağır bombardımanlara bile dayanıklı savaşçı robotların yakında hazır olacağı bildiriliyordu. Öte yandan Amerikan "Odetics" tekeli, Japon "Komatsu" ve "Toshiba" tekellleri ile birlikte dengesini "koşarken" bile kaybetmeyen bir savaşçı-yürüyen robot üzerinde çalışıyordu.

Şimdi her şey yerli yerine oturuyor. Evet, her şey açık: Reagan'ın silahlandırmayı tırmandırmasıyla, uzay savaşı planlarıyla piyasayı kaplayan bu tür filmlerin, video kasetlerinin, televizyon serilerinin arasında sıkı bir bağlantı vardır. Karaünlü Lockheed firmasının üzerinde çalıştığı ve uzay savaşının bir silahı olacağı söylenen elektromanyetik topa "Jade gözü" adını vermesi bir raslantı değildir. Bilindiği gibi Jade, "Yıldızlar Savaşı" adıyla piyasayı kaplayan bir seri "bilimkurgu" filmindeki

Arkası sayfa 6'da

TÜRK SANAYİNİN GERÇEK STANDARTLARI

● E. Coşar/İstanbul

Hergün basında, radyoda, televizyonda bir dizi kaza haberi duyarız. Freni patlayan, virajı alamayan, çarpışan otomobiller, çöken yıkılan binalar, patlayan tüpler, zehirlenmeler vb. Bu kazalarda suçlananlar hep şoförlerdir, binayı yapan ustalardır, tüpü dikkatsiz kullanan ev kadınlarıdır. Her bir kazada dikkatsizlik unsurunun önemli yer tuttuğu bir gerçektir. Ama tüm kazaların nedeni dikkatsizlik midir? Gerekli dikkat, özen gösterildiği halde olan kazalara ne demeli? Neden bunların üzerinde durulmaz? Şüphesiz ki dikkatsizliğin dışında geri kalmışlık, alt yapı tesislerinin yetersizliği, eğitimsizlik kazalarda asıl nedendir. Zaman zaman yetkili ağızlar kazaların bu asıl nedenleri üzerine birkaç laf söyleme gereği duyarlar. Vaatlerde bulunurlar. Ne ki bunların çoğu lafta kalır. Bu konuya daha farklı bir açıdan yanaşalım; kazaların meydana gelmesinde önemli yer tutan imalat hataları ve imalat hatalarını yaratan nedenler üzerinde duralım.

Ülkemizin bağımlı, görece geri ekonomisinin önemli bir parçası olan sanayinin özü montaja dayalıdır. Birçok sanayi tesisi komple tesis biçiminde değil de, ülke dışından gelen ya da ülke içinde bir dizi başka tesiste üretilen parçaların bütünleştirildiği, monte edildiği sanayi tesisleri biçimindedir. Herbir sanayi tesisi üretimi için gerekli onlarca değişik cinsteki malzemeyi yurtiçi ve yurtdışından temin etmek için satın alma servisleri oluşturulmuştur. Devlet işletmelerinde alımlar çoğunlukla ihaleler yoluyla, özel işletmelerde ise çoğunlukla yapılan piyasa araştırması sonucu doğrudan gerçekleştirilmektedir. Kapitalist düzenin özünde olan vurgunculuk, kapkaççılık, kokuşmuşluk, yolsuzluk rüşvet özellikle bu alımlarda çok belirgindir. Bir işletmenin üretiminde kullanacağı ve işletme dışından temin edilen malın istenen kalitede, standartta olup olmadığını belirlemek amacıyla kurulmuş olan kalite kontrol tesisleri çoğunlukla göstermeliktir. Bir makinanın en hassas yerinde kullanılan bir parçanın kalitesizliği yüzünden, makinanın gelecekte neden olabileceği felaketler gözönünde bulundurulmadığı bir gerçektir. Devlet işletmelerine alınan mallarda Türk Standartları Enstitüsü (TSE) Kalite Belgesi olması koşulu çoğunlukla uygulamaya girmez. Örneğin traktörlere gerekli fren sistemi için yapılan bir ihaleyi kazanan firma, fren sistemi üreten 5 kuruluştan hangisinin TSE Kalite Belgesi varsa onun TSE Kalite Belgesini alıcı kuruma sunmaktadır. Ama mal tesliminde TSE kalite belgeli malın dışındaki başka firmaların fren sistemlerini rüşvet yoluyla kabul ettirebilmektedir. Kaldı ki TSE Kalite Belgesi almak için ille de kaliteli mal üretmek de gerekmiyor. Yine rüşvet yoluyla kalite ve standartlara uygun olmayan mallar için de TSE Kalite Belgesi alınabilmektedir.

Peki devlet işletmelerindeki alımlarda görülen bu kokuşmuşluk, özel işletmelerde nasıl gerçekleşiyor? Özel işletme patronları buna nasıl göz yumuyor? En başta, rüşvet yoluyla kalitesiz malı kaliteli göstermek, özel işletmelerde devlet işletmelerinde olduğu kadar yaygın değildir. Ama hiç yok da değildir. Ekonomik bunalımın yol açtığı sosyal çöküntünün, çürümenin, yozlaşmanın, ahlaki değerlerin yitirilmesinin toplumun tüm katlarını etkilemesi özel işletmelerde de rüşvetin kaynağıdır ve önüne geçilememektedir. Rüşvet yoluyla gerçekleşen usulsüz alımların devlet işletmelerinde özel işletmelere oranla daha yaygın olması, ülkemizde özel işletmelerin daha kaliteli mal ürettiği biçiminde de yorumlanmamalıdır. Şu noktalar göz önüne alındığında özel işletmelerin kalitesiz mal üretiminde devlet işletmelerinden daha önde olduğu da görülecektir.

Genel olarak sanayi ancak teknolojisini yenileyerek, yeni yatırımlara açılarak gelişebilir ve ancak yine bu yolla ürettiği malın maliyetini düşürebilir. Ülkemizdeki ekonomik bunalımın temelinde yatan çok yapılılık, bağımlılık, gerilik ve bunun sonucu yeniden üretimin güdük kalması ülke sanayisini darboğazlara sürüklüyor. Üretilen malda kalite yükselemiyor, maliyet düşürülemiyor. Maliyetin düşürülmesi için olağan dışı yollara başvuruluyor. Kalite özellikle düşürülüyor. Özel işletmeler kaliteli-pahalı hammadde ya da ara mal kullanacağına, kalitesiz-ucuz hammadde ya da mal kullanıyor. Bu yolla kâr oranını yükseltmeye çalışıyor.

Ayrıca özel işletmelerin birçoğunda kalitenin düşmesi şöylesi "doğal" bir yol da izliyor: Ülkemizdeki sanayi işletmelerinin komple tesis olmadıklarını, montaja dayalı olduklarını belirtmiştik. Bunun sonucu her bir işletme üretimde kullandığı çok çeşit malı satın alma yoluyla gerçekleştirmektedir. Ülke düzeyinde büyük diyebileceğimiz bir özel işletme en az 100 aracı ya da üretici firmadan alım yapmaktadır. Bu 100 üretici ya da aracı firmanın özel işletmeyle fiyat ve ödeme anlaşması vardır. Sözü edilen 100 firmanın varlığı büyük ölçüde bu özel işletmenin alacağı mala, yapacağı ödemeye bağlıdır. İşletmenin ödeme anlaşmasına uymaması durumunda -ki çoğunlukla uymamaktadırlar, haftalarca ödeme yapılmaması, peşin ödeme yerine uzun vadeli çek ya da senet verilmesi çok yaygındır- bu 100 firmanın yapacağı hiçbir şey yoktur. Çünkü belirttiğimiz gibi bu özel işletme 100 firmanın da geçim kaynağıdır. Ödemelerden memnun olsalar da olmasalar da buraya mal vermeye devam edeceklerdir. Yalnız mal vermeye devam ederken kâr düzeylerini düşürmemek ya da zararlarını asgariye indirmek için kalitesiz mal vereceklerdir. Ve özel işletmenin yetkilileri de buna göz yumacaktır. Sonuçta özel işletmenin ürettiği mal da kalitesiz olacaktır.

Gerek devlet gerekse özel işletmeler tarafından üretilen kalitesiz malların günlük yaşamımıza girmesi ile kazalar, felaketler birbirini izleyecek, her yıl binlerce insanımız bu kazalarda hayatlarını yitirerek sömürü, yağma düzeninin dolaylı kurbanları arasına karışacaklardır.

Eğer ülkemizde demokrasi olsaydı bütün bunlar olur muydu? Eğer işçi sınıfı demokratik haklarına sahip olsaydı, açıktır ki, o zaman bütün bunlara karşı kendi yapıcı, yaratıcı gücünü, toplumun bütünü yararına seferber edebilirdi. İşte biz komünistler demokrasiye geçilmesi zorunludur, işçi sınıfı demokratik haklarına eksiksiz sahip olmalıdır derken aynı zamanda bütün bunların önlenmesini de amaçlıyoruz.

Sınav sorularını satıyorlar

Başı 5. sayfada

lunca bir yarıyıl okuldan uzaklaştırıldı. Böylece hem şikayetlerin yalanlanması, hem de gözdağı verilmesi amaçlanıyordu. Ama uzun yıllar fakültede dekan yardımcılığı yapmış olan Prof. Dr. Günay Özmen bu durumun önüne geçilmemesini protesto ederek görevinden istifa etti.

Öte yandan, fakültede öğrencilerin çoğunluğu gece gündüz demeden çalışmalarına karşın gene de pekçok dersten vizesiz kalmakta, dönem kaybetmektedir. Halbuki okula doğru dürüst uğramayan, sınav sorularından kazandıkları paraları kahvehanelerde, birahanelerde saçan faşist öğrenciler ise en yüksek notları almaktadır. Bir dersten ne kadar çok "başarısız" öğrenci varsa, o dersin soruları o kadar yüksek fiyattan satılmaktadır. YÖK'çü öğretim görevlileri ise adeta fiyat yükseltmek için öğrenci dökme yarışı içindeler. Bu yarışı "Çelik Yapılar" dersi önde götürüyor. Geçen yıl yalnızca bu dersten 60 kişi vize alamamış, 43'ü okuldan atılmıştı. Bu yıl aynı dersten 80 kişi vizesiz bırakıldı.

Evren-Özal yönetiminin paralı öğretimiyle "yasal" yoldan soydukları yetmiyormuş gibi, bir de YÖK'çü profesörlerle faşistler "üniversite mafyası" olarak öğrencileri soymaya çalışıyorlar.

39 ASKER FIRTINADA MI ÖLDÜ?

D.-N.D./İzmit

"Deniz Kurdu-1" tatbikatı sırasında batan çıkartma gemisinde 39 kişi niçin öldü? Genel Kurmay bu soruyu "fırtına yüzünden" diye yanıtlıyor. Bu doğru mudur? "Şehit Mehmetçikler" edebiyatıyla halkı oyalamaya çalışan holding basını bu sorunun yanıtını aramıyor. Biz, ATILIM'a olayın nasıl geliştiğini bildirmeyi bir yurttaşlık görevi sayıyoruz:

Fırtına ihbarı olmasına, dalga yüksekliğinin iki metreye varmasına karşın, gemilerin bu koşullara dayanamayacağını belirten gemi komutanlarının manevrayı erteleme istemlerini Deniz Kuvvetleri Komutanı geri çevirdi. Tatbikatın, planlandığı zaman içinde bitirilmesini emretti. Çıkartma gemisinde bulunan araçların takoz bağlantılarının sarsıntılara dayanamayıp kopması üzerine bir tank bağlarından kurtularak ön kapağı parçalayıp denize düştü. Gemi su almaya başladı. Sabah 04 dolayında meydana gelen bu olaydan hemen sonra, gemidekilerin karargahdakilere durumu bildirip yardım istemelerine karşın, gelen karşı cevapta, bu olayı savaşın bir parçası olarak görmeleri ve kendi olanaklarıyla kurtulmaya çalışmaları söylendi. Bu tip çıkartma gemilerinde ise, denize atlayan denizcileri toplamak için kurtarma botu bulundurulmamaktadır. Yarım saatten fazla fırtınalı denizde kalan bir kişinin ise, her an ölümle karşı karşıya olduğu bilinir. Tam techizatlı askerler suya atlarken "gemiyi terkediyoruz" haberi telsizle tüm filotillaya bildirildi. Ne ki batan geminin personelini kurtarma faaliyeti için görevlendirilen gemiler, karargahta akıntı fonksiyonu yanlış hesaplandığı için yanlış koordinat verilerek olay yerinin iki mil uzağına gönderildiler. Emirlere uymayıp kendi başına koordinat tespiti yapan iki muhrip ise, geç olsa, olay yerine ulaştı ve kurtulabilenler de böyle kurtuldu. Kurtarma çalışmalarında başarılı olmak için gemi seyir hızının 5-6 mil olması gerekirken, gemilere 18-20 milde seyretmeleri emredilmişti.

Cesetleri bulunanların ailelerine hemen yardım bağlanması, kayıplar için beş yıl beklenmesi, ortaya çıkmadıkları takdirde tazminat yolunun açılması, yasa gereğidir. Bu nedenle, sırf tazminat ödememek için asker ailelerine evlatlarının cesetleri bile çok görüldü. Sözde bir arama için iki gemi bırakılarak ötekilerin tatbikatı sürdürmeleri emredildi.

39 asker ve subayın ölümünün sorumlusu kim?

Baskılar sürüyor

Gönüllü muhabirler

Kar kış iyice bastırmışken, askersel birlikler Kürt halkı üzerindeki baskılarını sürdürüyorlar. Siirt'in Sason ve Eruh ilçelerinde komando birlikleri terör estirmeye devam ediyor. Devriye gezen askeri birlikler sokaklarda insanları yere yatırarak, döverek sözde kimlik yoklaması yapıyor. Köyden köye gitmek karakolların iznine bağlandı. Ayrıca yörede geceleri yüzlerini boyamış askerlere operasyon tatbikatları yaptırılıyor.

Urfa'nın Suruç ilçesi savaş alanına çevrilmiştir. Neredeyse kişi başına denk düşecek kadar asker yığılmış, karakolların çevresi, kimi sokaklar kum torbalarıyla tahkim edilmiş durumdadır. Kimi sokaklara giriş çıkış yasaklanmışken, meydanda bazı bölgeler tel örgülerle birbirlerinden ayrılmıştır. Öte yandan, gözaltına alınan bir yurtseverin üzerinden çıkan düğün resminde bulunan 36 kişi de gözaltına alındı. Bir aydır aileleri bunlardan bir haber alamıyorlar.

Lice'nin Ecemiş köyünde de, köyden 4-5 kilometre uzaklıkta metruk bir evde, Bingöl Genç ilçesinden bir assubay arama sırasında kolundan yaralandı. Bunun üzerine köy halkı kadın erkek demeden dayaktan geçirildi. Erkekleri kış ortasında havuza batırıp batırıp dövdüler. Bu olaydan sonra Lice kaymakamı tüm köylerden muhtarları, öğretmenleri, bekçileri ve imamları

Arkası sayfa 7'de

Cellatları biliyoruz

B.İ./Diyarbakır

Necmettin Büyükkaya ve öteki Kürt yurtseverlerini Diyarbakır 2 No'lu cezaevinde katleden faşist katilleri biliyoruz, tanıyoruz. Bunlar, Piyade Binbaşı Birol Şen, Topçu Binbaşı Fuat Selamoğlu, Binbaşı Necmi Yaraşan, Piyade Yüzbaşı Abdullah Kahraman, Muhabereci Üstteğmen İbrahim Değirmenci, Tankçı Üstteğmen Hasan Sarı, Topçu Kıdemli Başçavuş Mehmet Aktaş emir komutasındaki eli kanlı işkence ekibidir.

Baş eğmeyen devrimcilerin yiğit direnişi onların korkulu rüyasıdır.

Tariş'te

Güneş Deniz/İzmir

Tariş, 90 bin üreticinin ortağı bulunduğu devlet desteğindeki bir kooperatif. Bu kuruluş batırılmak, yok edilmek isteniyor. Bu işin tezgahı yeni kurulmadı. Daha 24 Ocak 1980 kararlarıyla başlandı bu oyuna. KİT'lerin yük olduğu özel sektöre devredilmesi gerektiğini söyleyen IMF'nin buyruklarıyla başlandı işe. Ve nasıl cuntanın işbaşına gelmesi için koşullar önceden yaratıldıysa, beş yıl içinde Tariş'in bu duruma sürüklenmesi için koşullar da yönetim tarafından bilinçli adımlarla hazırlandı. Sonunda Tariş zarar eden bir işletme haline getirildi. Önce üretici köylüye parası verilmedi. Üzümü ucuza kapatmak istediler. Sonunda bu üzüm alım sezonunda aldıkları üzümleri üreticiye geri iade ettiler. Şimdi de geleri siparişleri üzüm yok diye geri çeviriyorlar. Bütün hesaplar bu kuruluşu batırmak üzerine kuruldu. Önceleri kalitesiz üzümü ucuzdan alıyor, yurtdışı siparişlerde sekiz numara üzümü dokuz numara diye yutturmaya çalışıyorlardı. Kalitesiz, çöplü mal ihraç ediyorlardı. Şikayetler gelince de işçilere bağırıp çağırıyorlardı. Sonunda yurtdışı siparişler kesildi. Yurtiçinden siparişleri de yetiştiremeyiz diyerek özel sektöre devrettiler.

Arkası sayfa 6'da

Sınav sorularını satıyorlar

B.S.N./İstanbul

İstanbul Teknik Üniversitesi İnşaat Fakültesi'nde sınav soruları açık açık satılıyor. Bu durum 21 Ocak 1985 tarihinde yapılan "Çelik Yapılar" dersinin final sınavında bir kez daha ortaya çıktı. Sorular basım sırasında faşist öğrenciler tarafından fakülte matbaasından çıkarılarak belirli öğrencilere satıldı. Sorular karşılığında faşistler 50.000 ile 10.000 lira arasında paralar aldılar.

Fakültede YÖK'çü yönetim ile somut işbirliği içindeki faşist öğrencilerin 1982'den bu yana sınav sorularını sattıkları biliniyor. Bu nedenle geçen yıllar içinde öğrenciler birkaç kez topluca dekana çıkıp sınavın iptalini istemişlerdi. Öğrencilerin toplu çıkışları karşısında, örneğin, Analiz ve Hidrolik derslerinin sınavları iptal edilerek yerine yenileri yapılmıştı. Soruları satışa çıkarılan derslerin öğretim görevlilerinin durumun farkında oldukları, hatta kimilerinin kardan pay aldıkları öğrenciler arasında konuşulan başlıca konudur. Şu olayları herkes biliyor:

Bir öğrenci geçen yıl yapılan Hidrolik sınavı öncesi, soruların bir grup öğrencinin elinde dolaştığını belirtip, bunların satıldığını, bu nedenle sınavların iptal edilmesini isteyen bir dilekçe ile dekanlığa başvurmuştu. Ne ki, bunu kanıtlayamadığı gerekçesiyle fakülte disiplin kuru-

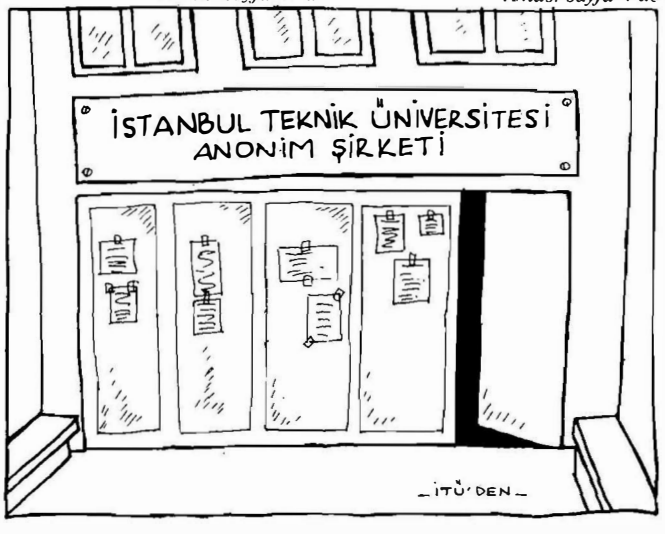
Arkası sayfa 4'de

ENKA'da grev

A.Nasır/Suudi Arabistan

Yeni yıl başında, Suudi Arabistan'da, ENKA'nın işyerinde grev yapıldı. 15 günlük izin ücretlerinin kesilmesi, servislerdeki koltukların sökülerek arabaların balık istifi yüklenmesi karşısında işçiler topluca direnişe geçti. ENKA, Suudi polisi ile el ele işçilerin üzerine saldırdı. 285 kişiyi tutukladılar. Ama işçi greve daha kararlılıkla sarıldı. Ne ki, ENKA'nın işçi düşmanı deneyimli maşaları hemen faaliyete geçtiler. Sen Alevi'sin Türk'ün peşinden gidiyorsun, sen Kürt'sün Laz'ın arka-

Arkası sayfa 6'da

ÜLKENİN ÖZGÜR GELECEĞİ İÇİN...

Başı 1. sayfada

diye kadar yiğitçe direnmiş zindanlardaki yurtseverler böyle bir onursuzluğa boyun eğecek, diktatörlüğün moral dışı tekliflerine "evet" diyecektir, ne de hakları ellerinden alınmış milyonlar susup oturacaktır. Tam tersine şimdi genel politik af istemi diktatörlüğün ummadığı boyutlarda büyüyecek, zorbalığın yüzünde güçlü bir halk tokatı olacaktır.

Diktatörlüğün ve yandaşlarının temel yanılgısı, halkın, genel politik bir affın önünde engel olarak durduğu söylenen anayasa karşısında gerileyeceğini sanmalarıdır. Oysa halkın bu basit soruna verdiği yanıt oldukça açıktır: Eğer engel anayasa ise, anayasa engel olmaktan çıkartılmalıdır. Ve işte zaten bu nedenledir ki, genel politik af istemi halkın demokrasi istemiyle pek yakından ilgilidir. Ve işte bu nedenledir ki, genel politik af istemi egemenlere sunulan bir nedamet, bir pişmanlık dilekçesi değildir. Demokrasi cephesinin savaşım hedefidir.

Bir kez daha genel politik af isteminin kapsamı üzerinde duralım. Genel politik af en başta halkın haklarını, işçilerin köylülerin çıkarlarını savundukları için, yurdumuzun bağımsızlığını savundukları için zindana atılan yurtseverleri, ilericileri, komünistleri zindanların karanlığından, idam tehditlerinden kurtarmalıdır. Genel politik af, düşüncelerini şu ya da bu yöntemle halka iletmeyi görev bilenleri, düşünce özgürlüğünün savunucularını kapsamalıdır. Genel politik af yurttaşlık hakları, politik hakları ellerinden alınmış onbinlerce yurttaşı kapsamalıdır. Kapatılan siyasal partilerinin yöneticilerinin, liderlerinin hiçbir yasaya, hukuk kurallarına dayanmaya bile gerek görülmeden ellerinden alınmış politik özgürlüklerini, görüş ve düşüncelerini özgürce açıklama haklarını geri almalarını sağlamalıdır. Genel politik af, sürgünde yaşamak zorunda bırakılmış binlerce yurttaşımızın, politikacının, demokratik kitle örgütlerinin ve sendikaların yönetici ve üyelerinin özgür yurttaşlar olarak yurda dönmelerini sağlamalıdır.

Böyle bir genel politik af, nasıl gerçekleştirilebilir, nasıl kazanılabilir? Kuşkusuz bu sorunun da yanıtı karmaşık değildir. Her şeyden önce, hangi politik görüşten olursa olsun, özgürlükleri ellerinden alınmış tüm yurttaşların birliği, birlikte savaşımı ile, kendi özgürlüklerini kazanmak isteyenlerin herkesin özgürlüğünü savunması ile. Türkiye Komünist Partisi, baştan beri, 12 Eylül'ün baskı ve zorbalığı altında kalmış, 12 Eylül diktatörleri tarafından hakları ellerinden alınmış herkesin haklarını savundu. Şimdi biz diktatörlerin, ANAP hükümetinin genel politik af istemini yozlaştırma, güçten düşürme girişimleri karşısında yine aynı gerçeği vurguluyoruz.

Demokrasi isteyen herkes, zindandaki yurtseverlerin özgürlüklerini savunmak zorundadır. Yurtseverlerin beşer onar idama mahkum edildiği bir Türkiye'de hiç kimse, yalnız kendisi için özgürlük isteyemez ve böyle bir "özgürlüğü" kazanamaz.

BİLİM KURGU FİLMLERİ VE MİLİTARİZM

Başı 3. sayfada

gezegenin adıdır.

Hollywood stüdyolarında senaristlerin, rejisörlerin, yapımcıların neden "günlerce kafa patlatıp", milyonlarca dolar akıtarak bilimkurguyu mıncıkladıkları ortaya çıkıyor. Holywood yapımcılarının altın, pırlanta yüzüklerle süslü parmaklarıyla, Pentagon'un kanlı pençeleri bu işte eleledir. Onlar emperyalizmin silahlanmayı tırmandırmak, nükleer bir savaş tehlikesini yakınlaştırmak, bilim ve teknik ilerlemeyi bu amaçla kullanmak gibi insanlık düşmanı politikalarını "yaratıcı", "haklı" bir faaliyet göstermeye çalışıyorlar. Insanları yeni savaş ve silah türlerine alıştırmayı, yeni ölüm silahlarının geliştirilmesini kanıksar hale getirmeyi amaçlıyorlar. Gelecek yüzyıllara ilişkin bu tür filmleriyle, savaşı kaçınılmaz, engellenemez, silahlanmalarını ise bilimin, insanlığın doğal bir gidişi, bir "kader" olarak göstermeye çalışarak barış için savaşımının boşuna olduğunu işliyorlar.

Silahlanmayı uzaya da taşırken bunun psikolojik ortamını hazırlamak için de kirli bir propaganda yürütüyorlar. Emperyalizm insanların bilim kurguya, fanteziye, bilim ve tekniğin gelişmesine duyduğu ilgiyi sömürüyor; kendi saldırgan ve savaş çılgını amaçları doğrultusunda kullanıyor.

Sinema koltuklarında, televizyonların karşısında bu filmleri izlerken bilim kurgu dünyasının içine sürüklenen insanlarımız, sokağa çıktıklarında, belki masmavi, belki de yıldızlarla kaplı gökyüzüne bakıp, ABD emperyalizminin oradan tepemize ölüm yağdırmak için harıl harıl çalıştığını hatırlamalıdır. Bu ölüm, hangi kıta da, hangi ülkede olursa olsun, üzerinde gökyüzü bulunan herkes için hazırlanmaktadır. Işte bu nedenle, bu gezegende yaşayan herkesin barış savaşımının yükseltilmesi, silahlanmanın tırmandırılmasına karşı çıkması, insanlığın eşiğine geldiği 21. yüzyılı ve ondan sonrakileri de görebilmesi, yaşayabilmesi için zorunludur.

Tariş'te

Başı 5. sayfada

Sonunda istedikleri oldu. İşçileri işlerinden atmak için yeterli gerekçeleri yaratmışlardı.

Yılbaşından bir hafta önce 2 no'lu işletmesinin tamamını kapattılar ve 143 işçiyi sokağa attılar. Günlerce beş kuruş ödemediler. İşçilere, ailelerine kara bir yılbaşı yaşattılar. Şimdi sıra 1 no'lu işletmeye geldi. Şu anda ellerinde hiçbir sipariş yok. Yılbaşından bu yana hergün işçiler işten atılma korkusuyla uyanıp işe geliyorlar. Subay eskisi, "Deli Şükrü" denilen biri bu işletmelerin müdürü. Kendisini hâlâ orduda sanıyor. İşçilere yeşil haki iş elbisesi giydiriyor ve kendisine "albayım" denmesini istiyor. Hergün küfürün bini bir para. Kadın işçilere kadın olduklarına pişman ettirecek davranışlarda bulunuyorlar. Hiçbir hastalık mazeret kabul edilmiyor. Çalışamazsan işte kapının önü diyorlar. Oysa çoğu bu işletmeye girdiğinde gençti bu işçilerin, sağlıklıydılar, fişek gibiydiler. Ama kötü beslenme, kışın aşırı soğuk, yazın aşırı sıcak, tozlu koşullarda çalışma sonucu herkesin benzi solmuş durumda. "Deli Şükrü" bu işletmelerin bu hale gelmesinin suçu sizin, diyor. Ben çok uğraştım ama düzeltemedim, şimdi çıkışınız verilsin de görelim, diyerek tehditlerde bulunuyor. Herkesin canına tak dedi. Tuvalete gitmek yasak, paydos saatinde sigara içmek yasak, sendikanın gelip toplu sözleşme görüşme yapması hepten yasak. İşçileri ikinci sınıf insan, köle olarak görüyorlar. Kendi yarattıkları işsizliği işçilerin karşısına bir silah olarak çıkarıyorlar.

Tek çıkış yolu, işte çalışan, işsiz kalan, sendikalı, sendikasız, o işkolunda, bu işkolunda; tüm işçilerin, tüm emekçilerin dayanışmasından, birleşmesinden, geçiyor.

ENKA'da grev

Başı 5. sayfada

sından nasıl gidersin, diyerek işçileri birbirine düşürüp kırmadaki maharetlerini gösterdiler. Grevin dördüncü günü şartlarınızı kabul ediyoruz, içerdeki arkadaşlarınızı da serbest bırakacağız dediler. İşçiler işbaşı yapınca tutuklu işçileri Türkiye'ye geri gönderdiler. Verdikleri sözlerin hiçbirini şimdiye kadar yerine getirmediler.

Ister Türkiye'de olsun, ister Suudi Arabistan'da, biz işçiler ancak birliğimizi korursak ENKA'ları dize getirebiliriz.

Görevlerimizi bir kez daha

Başı 2. sayfada

kıyor. En etkili, en modern silah bile eğer mermisi yoksa işe yaramaz. Bizim göndereceğimiz yazıların, haberlerin herbiri diktatörlüğün sansürünü delen, onun bağrına saplanan bir mermi olacaktır.

Biz geç de olsa yanlışlarımızı, eksiklerimizi kavradık. Sizlerin yaptığınız uyarılar, dostlarımızın büyük ve özveriyle gönderdikleri haber ve yazılar da bizim üzerimizde önemli etkide bulundu. Bizi yüreklendirdi, görevlerimizi hatırlattı.

Şimdi herşeyi önümüze serdik. Potansiyellerimizi gözden geçirdik, eksikliklerimizi, nedenlerini değerlendirdik. Yarışmanın bir yılını artan bir katılımla karşılamaya söz veriyoruz.

Birliğin Sağlıklı Temeli

Başı 1. sayfada

lıklı birliklerin doğması için yeterli olmayacaktır.

Sol Birlik, bize göre, her şeyden önce bu yanı ile önem taşıyor. Sol Birlik herhangi bir birlikten öte bir anlam taşıyor. Onun sağlıklı ve kalıcı yanı da burada.

Hangi nitelikte ve düzeyde olursa olsun, birlik, iki amaç taşır. "Neye karşı mücadele için birlik ve ne için (neyin uğruna) birlik?" Öyle birlikler olabilir ki yalnız sorunun ilk parçasına yanıt verir. Böylesi birlikler de gereklidir ve başarılı olabilir. Ancak amaca varmada her zaman yeterli olmaz. Bu tür, daha geniş birliklerin başarısı aynı zamanda "ne için birlik?" sorusunda tutarlı yanıtlar verenlerin de var olduğu durumda sağlamlaşır.

Yığınlar yalnızca bir şeyi "yıkma" hedefi için yürümezler. Tersine bir şeyi "kurma" ya da "elde etme" istekleri nedeniyle bir şeyleri yıkmanın zorunlu olduğunu kavrarlar. Öyleyse sol güçlere en başta düşen görev, ne uğruna mücadele ettiğimizi açık, net anlatabilmektir.

Sol Birlik işte bunu başarabilmiştir. Sol Birlik kuruluş süresince sayısal büyüklüğü zorunlu önkoşul olarak görmedi. Sol Birlik'in dörtlü, altılı, onlu, onbeşli, olması başlangıç adımı için belirleyici önemde değildi. Belirleyici önemde olan işçi ve emekçi sınıflara, tüm demokrasi güçlerine bunalımdan çıkış yolunu gösterebilmesi, başka deyişle bugün sınıf savaşımının gündeminde baş yeri oluşturan demokrasi için mücadele sorununa yanıt getirebilmiş olmasıydı. Bir başka deyişle, yığınların bu derin özlem ve istemine yanıt verdi Sol Birlik.

Kendiliğinden anlaşılır ki, böyle bir temel yaklaşım, birliğe verdiği büyük öneme karşın, birliği "kendi başına amaç" olarak da görmemektedir. Böyle olduğu için de Sol Birlik altı sol parti dışında kalanlara basit bir "katılma" çağrısı yapmadı. Tersine önce kendilerinin neden biraraya geldiklerini açıkladı. Bu aynı zamanda "ne uğruna mücadele ettiğimizi" açıklamak demekti. Sol Birlik Deklarasyonu'nda "Güçleri Birleştirmemiz Zorunludur" ara başlığı altında bu altı parti, "...bu sorumluluk duygusuyla işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza karşı görevlerimizi yerine getirebilmek, sol güçlerin dağınıklığına son verebilmek, en geniş demokrasi güçlerin birliğini sağlayabilmek, faşist diktatörlüğü yıkmak, ulusal ve sosyal kurtuluş yolunu açabilmek için bizi birleştiren ortak anlayışlar doğrultusunda gücümüzü birleştirme ve aramızda kalıcı bir işbirliği oluşturma kararı aldık" diyorlar. Aynı metin, "PPKK, TIP, TKEP, TKP, TKSP ve TSIP aynı amaçlar doğrultusunda tüm barış ve demokrasi güçlerini ortak mücadeleye çağırıyor" diyerek bitiyor.

Demek ki Sol Birlik kendi birliğini mutlaklaştırmıyor. Platformunu kimseye dayatmıyor. Ama başarılı bir örnek olarak sunuyor. Ana amacı, yani baş düşmanla savaşı, başa, demokrasi için savaşı öne alıyor. Mücadele çağrısı yapıyor.

Sol Birlik, diğer sol güçlerin önünesorunu, oluşturulan bu birliğe katılmak ya da katılmamak biçiminde dar bakış açısı ile koymuyor. Yine Sol Birlik Deklarasyonu'nda "Sol Güçlerin Birliği Büyük Önem Taşıyor" ara başlığı altında, sol güçlerin aralarında ayrılıklar olmakla birlikte ortak noktaların daha fazla olduğu belirtiliyor, "Ve inanıyoruz ki, eğer sol güçler ortak noktaları öne çıkaran, karşılıklı güvene dayalı eşit hak temelinde ilişkilerin kurulması doğrultusunda, rekabetin ve karşılıklı bloklaşma eğiliminin yerine, ortak güçleri ana düşmana karşı mücadeleye yönelten bir politik tutum takınabilirlerse, sol güçlerin eylem birliğinin sağlanması zor olmayacaktır" deniyor. Ve Sol Birlik'i kuran partilerin "...ortak sorumluluklarını yerine getirmek için ellerinden geleni yapacakları" açıklanıyor.

Demokratik Güç Birliği Platformu ile, Sol Birlik en geniş demokratik güçlere esnek yaklaşımın örneğini veriyor. Türk ve Kürt halkının yakıcı ekonomik, demokratik istemlerini, hak ve özgürlüklerini kapsayan bu platformda şöyle deniyor; platform "bu amaç ve istemler üzerinde anlaşan tüm politik parti ve akımların eşit haklar temelinde katılımına açıktır", "bu taleplerin tümünü kabul etmeseler bile bunlardan herhangi biri uğruna mücadele etmek isteyen güçler" in "bu mücadelelerini desteklemeye" ve onlarla "eylem birliği yapmaya ve omuz omuza ortak savaşım yürütmeye hazırdır."

Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur: Sol Birlik her şeyden önce, sağlıklı, tutarlı bir "birlik" anlayışını ortaya koyuyor. Onun etkisi her şeyden önce buradan geliyor. Bu amaca tam olarak varılmıştır. Ancak tüm bu söylediklerimiz Sol Birlik'in genişlemesini ikincil önemde gördüğümüz gibi bir yanlış anlamaya yol açmamalıdır. TKP, yalnızca birleşmenin duyurulmasını değil bu özün de duyurulmasını, anlatılmasını önemli buluyor. Bu başarıldığı oranda Sol Birlik'e katılımlar gücü artıracaktır.

Sol Birlik'in öne koyduğu sağlam birlik anlayışı yayıldığı oranda rekabetçi "birlik" anlayışları zayıflayacaktır. Daha şimdiden zayıflamıştır. Sol Birlik, kendisine katılmayan, henüz katılmamış olanlarla da geniş bir eylem birliğini savunuyor. Şimdi Sol Birlik ile görüş alışverişine girmeksizin, onunla ilişki, diyalog kurmaksızın, birlikte ortak eylemlere başvurmaksızın solda yeni birlikler denenmek istenirse, bunun işçi sınıfımızın, sol güçlerin çıkarlarına ne denli uygun olacağını aklı başında herkes soracaktır.

Son olarak uzun yıllar birbirimizden ayrı çabalarla güçlerimizi çarçur etme yolunda az uğraş vermedik. Buna artık yeter demek gerek.

TÜRKİYE AMERİKA'YA...

Başı 1. sayfada

üslerin Türkiye topraklarına aktarılması olasılığından sözediliyor. Bununla ilgili olarak da, "her hizmetin bir bedeli vardır" deniliyor.

Bu sözler ne anlama geliyor?

Yıllarca şunu dediler ve hâlâ diyorlar: "Amerikan ve NATO üsleri Tükiye'yi koruyor. Bu üsler düşmanı caydırıcı bir işlev görüyor."

Biz de dedik ki: "Bu üslerdeki Amerikan roketleri, nükleer silahlar komşularımızı hedef alıyor. Bu da, Türkiye topraklarını bir karşı darbenin hedefi durumuna getiriyor. ABD emperyalizminin yaratacağı bir çatışma durumunda, yaşamını yitirecek olan milyonlarca Anadolu insanıdır, bizim insanlarımızdır." Eğer topraklarımızdaki ABD üsleri, Türkiye'nin korunmasını ve savunmasını sağlıyorsa, Türkiye'ye hizmet ediyorsa, o zaman ABD böyle bir hizmet karşılığında niye Türkiye'ye üste para versin? Yok eğer bu üsler ABD çıkarlarına hizmet ediyorsa (ki öyle), o zaman biz niye yurt topraklarını dolar karşılığı ABD'ye verelim? Üstelik bütün halkın yaşamını tehlikeye atalım?

Şimdi topraklarımızdaki irili-ufaklı 60 ABD ve NATO üssünün varlığı yetmiyor. Iran halkının söküp attığı Amerikan üslerindeki casusluk ve dinleme aygıtlarını, silahları Türkiye'ye aktardıkları yetmiyor. Yunanistan'ın atmaya hazırlandığı Amerikan üslerini, buradaki silah, araç ve gereçleri de Türkiye'ye taşımayı pazarlık konusu yapıyorlar. Hem ABD emperyalizminin Yunanistan üzerindeki baskılarına araç oluyorlar. Hem de "her hizmetin bir bedeli vardır" diyerek açıkça üslerin Türkiye'ye değil, ABD emperyalizminin çıkarlarına hizmet ettiğini, dolar karşılığı Türkiye topraklarını ABD'ye kiraya verdiklerini itiraf ediyorlar. "Ne kadar çok dolar verirseniz, ABD'ye o kadar çok hizmet ederiz" diyorlar.

Genel Kurmay Başkanı'nın raporu, dolar karşılığı ABD'ye "hizmet" ettiklerinin, Türkiye topraklarını ABD'ye peşkeş çektiklerinin kayda geçmesidir. Kendi ağızlarından Amerikalı efendilerine uşaklık ettiklerini gösteren bir ibret belgesidir. Nitekim Pentagon, Üruğ'a üstün hizmet ve liyakat madalyasını boşuna vermiyor.

Şimdi Genel Kurmay Baskanı'ndan sonra, Başbakan Özal da ABD'ye gidecek. Yüz kızartıcı tezleri Genel Kurmay'da hazırlanan, ön çalışmaları Genel Kurmay'da yapılan pazarlık Washington'da tamamlanacak. Süresi 1985 Eylül'ünde sona erecek olan Savunma Işbirliği Anlaşması, anlaşılan bir kez daha onaylanacak.

Şimdi bütün demokrasi güçleri, bu onursuz pazarlığı protesto etmeli, Evren'in, Özal'ın, Genel Kurmay Başkanı'nın resmi raporlarda itiraf ettikleri vatan hainliğine karşı seslerini yükseltmelidirler.

Türkiye, Amerika'ya hizmet etmek zorunda değildir.

Bizim vatanımız, 3-5 dolara satılık bir "muz cumhuriyeti" olamaz.

Baskılar...

Başı 5. sayfada

topladı. Burada jandarma yüzbaşısı, sizler devletin MIT'isiniz diyerek, çevrede görülenlerin derhal karakola bildirilmesini emretti. Köylüleri tehdit etti. Ecemiş köyü için de, daha emir gelmedi, gelince o köye neler olacağını göreceksiniz diye konuştu. Bunun üzerine Ecemiş köylüleri, kara kışa karşın köyden ayrıldılar, yalnızca yaşlılar ve çocuklar kaldı.

ATILIM *15 Günlük Gazete. Herausgeber: Ermis Verlag, Druck/Baskı: Offsetdruckerei B. Romies-4190 Kleve. İsteme Adresi: Postfach 10 10 16. 4300 Essen 1, Ödeme: Ermis Verlag, Stadtsparkasse Essen. BLZ 360 501 05. Konto Nr. 712 703. Fiyatı 1,-DM. Abone: 1 yıllık 48.-DM*

Newroz ateşi söndürülemez !

"Karanlık bir gecede doğan güneşe döndü ve dünyanın kalbi onun verdiği ümitlerle doldu"
Şehname'den

Kürt halkı, 21 Mart'da geleneksel Newroz bayramını kutluyor. Kürt halkı, ağır baskılar altında bayramını, aydınlığın karanlığı, direniş ateşinin zulmü yeneceği bilinciyle kutluyor. Yüzyıllarca önce, demirci Kawa'nın emekçi Kürt halkının yüreğinde tutuşturduğu zulme karşı direnişin ateşi bugün de alev alev yanıyor. Bu ateş söndürülemez. Çünkü kurtuluşun yolunun, ancak zalimlere karşı savaştan geçtiğini anlatan bir semboldür bu ateş.

Hiç kimse gerçeklere gözlerini kapamasın. "Türkiye'yi güçten düşürmek isteyenler var" diye Kürt halkına saldırdılar. Türkiye'yi güçten düşüren kimdir? Insanlık dışı koşullarda yaşamaya, yoksulluğa, eğitimsizliğe itilmiş, ulusal hakları yasaklanmış Kürt halkı mı, yoksa ülkemizi Amerikan emperyalizminin çıkarlarına alet edenler, bağımsızlığı ve demokrasiyi yok edenler mi? Orduya NATO'nun, Amerikan emperyalizminin emerine verenler, IMF bıçağıyla ülke ekonomisinin şahdamarını kesenler, Türk ve Kürt emekçilerinin cennet yapacağı bu toprakları Amerikan şirket ve üsleriyle cehenneme çevirenler, Kürt halkına saldırırken işte bu gerçekleri, işbu ihanetlerini örtbas etmek istiyorlar. Türk demokratları bu gerçekleri görün. Kürt halkının yanında yer alın. Türkiye topraklarında, Kürt halkıyla birlikte ortak bir yazgıyı paylaşan Türk emekçi halkı, Türk aydınları bilmelidirler ki Kürt halkının ulusal demokratik haklarını çiğneyen çizmeler Türk halkının da özgürlüğünü, demokratik haklarını çiğniyor.

Türk ve Kürt emekçi halkının faşist diktatörlüğe, zalimlere karşı savaşı ortaktır.

TKP, Kürt halkına yönelik tüm baskılara karşı çıkıyor, bu baskıların durdurulması için savaşıyor. Kürt halkının ulusal-demokratik haklarını savunuyor.

Kürt ulusunun bütün yurtsever güçleriyle tam bir dayanışma içinde olan TKP, Türk-Kürt tüm Türkiye emekçi halkını demokrasi için, faşist diktatörlüğe karşı omuz omuza savaşa çağırıyor.

Bu Newroz günü, emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı iki halkın birliğinin ve savaşım kararlılığının güçlenmesi yolunda bir adım olsun.

Hiç Kimse Unutulmadı Hiçbir Şey Unutulmayacak

16 Mart 1978'de, Beyazıt meydanında, MHP'li faşistler Istanbul Üniversitesi merkez binasından çıkmakta olan öğrencilerin üzerine bomba attılar. Faşistlerin önceden planladıkları bu kanlı saldırıda 7 yurtsever genç, A. Turan Ören, Baki Ekiz, Hamit Akıl, Abdullah Şimşek, Hatice Özen, Mehmet Kurt ve Cemil Sönmez parçalanarak can verdi. Birçok öğrenci yaralandı.

IGD, DDKD, Devsol yanlısı bu gençlerin katledilmesi karşısında, gençlik güçlü bir antifaşist çıkış gerçekleştirerek, bu cinayeti protesto etti. Tüm yurtta antifaşist öğrenciler birlik içinde boykotlar ve gösteriler düzenlediler.

DİSK, tüm üyelerini, Türk-İş'li işçileri düzenlediği "Faşizme Ihtar" eylemine katılmaya çağırdı. Işçiler 20 Mart 1978'de tüm ülkede şalterleri indirerek 16 Mart kırımını protesto ettiler. Bu genel grevi, TÖBDER ve öteki demokratik yığın örgütlerinin üyeleri de geniş ölçüde destekledi. Işçi-gençlik dayanışmasının, tüm demokratik güçlerin birlik içindeki çıkışının gücünü dost düşman gördü.

Uluslararası Öğrenciler Birliği, 1979'da, 16 Mart'ı Türkiye gençliği ve öğrencileriyle uluslararası dayanışma günü olarak ilan etti.

İŞİMİZE, SENDİKALARIMIZA SAHİP ÇIKALIM

● Mehmet YAVUZ

Fabrikalarda işçilerin haklarını korumaya çalışan işçi temsilcileri; sendikal savaşıma önderlik eden bilinçli işçiler; sendikalaşma savaşımı veren, bu amaçla örgütlenen işçiler; patronların "işime gelmiyor" diye ihbar ettiği, sıkıyönetimin "sakıncalı" gördüğü işçiler; şimdi bunlar birer birer işten çıkartılıyorlar. Işçiler büyük sermayenin çıkarlarına ters düştükleri en küçük bir durumda bile hemen sokağa atılıyorlar.

Koçlar, Sabancılar, Narinler, işten atmalar serbest bırakıldığında, "bu durum normaldir, çünkü demokrasiye geçtik" dediler. Acaba ülkede gerçekten demokrasi olsaydı, bu vurguncu, sömürücü holding başları böyle konuşabilirler, böylesine yaygın ve meydan okurcasına işçi çıkarabilirler miydi? Demokrasi olsaydı, sömürüyü bu denli yoğunlaştırıp, işçi sınıfının elini kolunu bağlayarak, direnme ve karşı koyma olanaklarını tümden ortadan kaldırmaya çalışabilirler miydi? Eğer ülkede demokrasi varsa, neden sendikalar ağır baskı ve terör altında tutuluyor? Neden bir avuç işbirlikçi holdinge "yasal" ve yasadışı yollardan büyük vurgun olanakları sağlanırken, işçi-emekçi ücretleri düşürülüyor? Neden grevler yasaklanıyor da, işten atmalar yasaklanmıyor?

Bir deyim vardır: "Köpekleri salıp, taşları bağlamak" diye. Durumu en iyi biçimde bu deyimle açıklamak olanaklıdır. Burada esas sorun, çalışma yaşamını "düzenleyen" 12 Eylül yasalarının yürürlükte olmasıdır. Bu yasalar işçilere ne iş güvencesi, ne de haklarını savunabilme olanağı tanıyor. Patronlar dilediğini yapmakta alabildiğine özgürken, yasalar işçi sınıfının en temel haklarını, çalışma hakkını, grev hakkını, sendikalaşma hakkını zincire vurmuştur. Yasaların değiştirilmesi, bunun başarılabileceği koşulların yaratılması, uzun sürecek çetin bir savaşımı gerektiriyor. Ancak şu anda sendikalar işten çıkarmaların yasaklanması için vargüçle çalışmak zorundadırlar. Işten çıkarmalar dört yıl süreyle yasaklanmıştı. Demek ki yine yasaklanabilir. Sendikalar bunu isteyebilirler.

Bir atasözümüzde "ateş düştüğü yeri yakar" denir. Şimdi işten çıkarma ateşi, işyerlerinde işçi temsilcilerini, işçileri yakıyor. Eğer bugünden bu ateş söndürülemezse, yarın yangın halini alacak ve sendikaları yakmaya başlayacaktır. Çünkü büyük sermaye-hükümet cephesi açık oynuyor. Onlar fabrikalardan sendikaları söküp atmak, işçileri örgütsüz bırakarak sömürüyü daha da artırmak amacındadırlar. Sendikalar ve işçi sınıfı buna izin verecek mi? Yoksa saldırı karşısında aktif bir tutum mu takınacak? Sorun budur! Sessiz kalmanın sonucu, sendikaların yokedilmesi, işçilerin ağır koşullar altında, düşük ücretle, sendikasız ve sigortasız çalıştırılması demek olacaktır.

Yangını söndürmek için, işten atmalara karşı işkolu ve işyeri düzeyinde topluca direnelim. Atılan her işçiye, sendika temsilcilerimize, sendikalarımıza sahip çıkalım. Bugün işçilerin çıkarlarını düşünen, haklarını savunan işyeri temsilcileri, bilinçli işçiler işten atılıyor. Yarın sendikalı işçilerin işlerinden, sendikaların da fabrikalardan atılmaması için elimizi çabuk tutalım. Işten çıkarmalara karşı savaşımı ve atılan işçilerle dayanışmayı yükseltelim!

BİZİM RADYO'YU DİNLE, DİNLET !

Pazar günleri dışında saat **6**'da **25** m, **11820** k Hz; hergün saat **8, 10, 12, 14, 18**'de **31,3** m, **9585** kHz, saat **20, 22, 24**'de **48,4** m **6200** kHz; bunlara ek olarak Pazar günleri saat **6** ve **16**'da **31,3** m **9585** kHz.